

Jeg troer, at den nu vil faae samme Skjæbne, som den tidligere har havt, nemlig at undergaae en Ite Behandling, derefter gaae i et Udvalg, og i det heldigste Tilfælde blive bearbejdet endeel der, men dermed vil den blive standset, saaledes, at det Arbejde, der anvendes, vil blive ørkesløst, ialtsald med Hensyn til Opnaaelsen af et endeligt Resultat. Jeg skal imidlertid ikke længe opholde mig ved disse Betragtninger, og navnlig ikke ved den Stemning, som Dieblikkets Forhold kunne begrunde, saaledes, at man skulde være mindre oplagt til nu at tage fat paa Sagen, hvilket vistnok har sin fulde Berettigelse; men derimod skal jeg, idet jeg agter at stemme mod Sagens videre Fremme, søge at hente mine Grunde dertil fra den selv og støtte mig derpaa. Jeg troer, at det, der er udtalt af et æret Medlem ligeoverfor, nemlig at vi først eller ialtsald samtidig burde have en Ordning af den civile Retspleie, har sin fuldstændige Berettigelse. Der klæber efter min Mening den store Hovedfeil ved denne Sags Behandling, at man har begyndt den fra en forkæert Ende; man har ikke medtaget alle de Ting, som man burde have medtaget, og det Rigtige i denne Betragtning fremgaaer allerede deraf, at man efter, saavidt jeg veed, to Gange at have havt dette Lovforslag alene for, sidste Gang derimod, da man havde det til Behandling her i Thinget, tillige fik de 2 andre Lovforslag med, som endnu ligge ved Siden af og skulle behandles samtidig dermed. Jeg troer imidlertid ikke, at det er nok dermed; vi burde ogsaa have havt en Lov om den civile Proces forelagt her ved Siden af, thi de to Processer støtte sig saa nøie til hinanden indbyrdes, at de forekomme mig at være uadskillelige, og jeg holder mig forvisset om, at dersom de samtidig vare komne frem, havde denne Lov faaet en langt lettere Gang. Jeg kan ikke see rettere, end at Civilprocessen er af langt større Vigtighed end det Lovforslag, som angaaer den criminelle Proces; den berører i langt højere Grad Statsborgernes Interesse og deres stadige Liv, og man gjør dog alligevel den Fordring gjældende, at Civilprocessen eller Hovedstøtterne for den saa at sige skulle underordnes den criminelle Proces. Det Hele er derfor efter min Mening grebet feil an.

Jeg sigter herved nærmest til det sidste af de Lovforslag, der ere opførte paa Dagsordenen, nemlig om Landets Inddeling i Underretskredse. Man gaar deri ud fra, at Kredsene skulle gøres meget større, end de hidtil have været; men dette er i sig Modstrid med de Principer, man har fulgt, saalænge Noget kan mindes, idet man altid har søgt at gjøre Kredsene snævrere, for at lette Beboerne og muligen gjøre Arbejdet bedre. Nu vil man derimod udvide Kredsene meget betydeligt, men dette vil være forbundet med megen Tidspilde og megen Bekostning for Beboerne, og det vil have tilfølgende, at Sagerne trækkes ud i det Uendelige i langt højere Grad, end det nu er Tilfældet, skjøndt det allerede skeer mere end tilbørligt. Vi trænge, som sagt, i meget høj Grad til ogsaa at faae en Reform i vor civile Retspleie, og jeg troer derfor, at det vilde være meget ønskeligt, om en saadan kunde forelægges forinden eller i alt Fald samtidig med nærværende Lovforslag. Der er ogsaa en anden Hovedgrund, som bestemmer mig til at være imod Sagens videre Fremme for Dieblikket, nemlig den, at jeg troer, at det vilde være rigtigst, om Straffeloven, som nu behandles i Landstinget, kunde blive fuldsørt, forinden Criminalprocessen bliver vedtaget, thi der vil, saavidt jeg har kunnet skjønne, opstaae flere Collisioner mellem disse to Lovarbejder, naar man ikke tager Straffeloven først. Jeg skal indskrænke mig til at henvise til det foreliggende Lovudkastis §§ 5 og 6; naar man sammenholder dem med Straffelovens § 224, møder der — det er et af de almindeligste og meest practisk indgribende Tilfælde, jeg her paapeger — strax en Collision. Efter de Regler, som i Processloven ere fastsatte for Behandlingen af de criminelle Sager ved Underretterne, ville nogle af den samme Art Sager, som kræve accurat den samme Underjøgelse, kunne komme ind for Nævningeretterne, medens andre ikke skulde behandles for Underretterne. Jeg skal derfor anbefale Thinget nu at standse Sagen og ikke lade den gaae videre, idet jeg skal tillade mig at henstille til den høitærede Justitsminister, om han derefter maatte finde sig foranlediget til, naar Sagen næste Gang maatte komme for — og jeg vil ønske, det ikke maa vare altfor længe — sam-